

12.09 De Eekhoorn

We sluiten af met de stille vrede van de eenvoud van de eekhoorn, 'nu of nooit, laat maar gaan.'

De Eekhoorn

De eekhoorn schrok midden in de nacht wakker. Had hij gedroomd? Hij herinnerde zich geen droom, maar hij was wel bang. Hij rilde, terwijl hij het toch niet koud had, en hij voelde koude zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd en in zijn hals.

Hij probeerde zich zo stil mogelijk te houden en te luisteren naar geluiden van buiten. Misschien had er iemand geklopt of had er in de verte iemand gegild. Maar hij hoorde niets. Hij ging weer liggen, maar kon niet meer in slaap komen. Talloze gedachten gingen door hem heen. 'Hoe moet dit, en waarom is dat, en wat gebeurt er later?' Het waren vragen waar hij geen antwoord op wist, vooral niet op de laatste vraag die maar door zijn hoofd bleef gaan: 'Wat gebeurt er later?'

Hij kon niets bedenken wat ook maar leek op een antwoord op die vraag. 'Wat is later?' dacht hij. Hij had het er wel eens met de mier over gehad, maar die had zijn schouders opgehaald en gezegd dat hij nooit van later had gehoord en dat het dus wel niks zou zijn. Maar voor de eekhoorn was dat niet voldoende. De ekster had hem eens verteld dat later het omgekeerde was van vroeger, maar wat was vroeger dan?

Het was een donkere nacht. De eekhoorn deed zijn raam open om de donkere lucht op te snuiven en hoopte daar tussen de wolken misschien een ster te zien.

'Ik ben alleen maar nu,' dacht hij, voor het raam, in de nacht, tegenover de lucht. 'Misschien heeft de mier wel gelijk,' dacht hij verder, 'en is later niets. Maar wat is het omgekeerde van niets: iets of niets? Bestond vroeger wel of niet? En waarom kon hij eigenlijk niet slapen, terwijl zo te denken iedereen sliep?'

Hij zuchtte diep en blies met zijn zucht een blad van de beukenboom de lucht in. Hij hoorde het ritselende blad in de verte wegzweven.

'Ik ben alleen maar nu,' dacht hij opnieuw. 'Ik ben nooit later geweest en ik zal nooit vroeger worden.' En terwijl hij zijn gedachten, die altijd wijzer waren dan hijzelf, niet langer volgen kon, voelde hij zich weer tevreden worden. Hij ging terug naar bed, stapte onder zijn deken en zei: 'Nu of nooit' en sliep op hetzelfde ogenblik in.

[Uit: Toon Tellegen (2003): Misschien wisten zij alles, Querido]